

2.

HLAS JAKO ZIMA

Andry

Kroužkovou zbroj vyměnil za jídlo už před týdnem. Jeho zelenozlatá tunika připomínala spíš hadr. Celá potrhaná, samá zaschlá krev, špína a prach z dlouhé cesty domů. Andry Trelland poklekl tak, aby se pokud možno nezhroutil. Všechny údy se mu chvěly vyčerpáním. V hlavním městě už dávno odbila půlnoc a týdny a týdny jízdy si na Andrym vybraly víc než svou daň. Kamenná podlaha se mu ještě nikde nezdála tak lákavá.

Jediné, co udržovalo jeho oči otevřené, byl strach ze spánku.

Čekají na mě noční můry, vzpomněl si. Noční můry a šepot. Pronásledovaly ho už od toho dne u chrámu, od toho krveprolití, které on přežil, ačkoli tolik hrdinů padlo. Rudé ruce, zsinalé tváře, pach škvárců se masa. Zamrkal a pokusil se tu vzpomínku zaplašit. A teď mě ještě probodává ten hlas, co zní jako zima.

U prázdného trůnu drželi hlídku dva členové Lví stráže. Jejich zlatá zbroj se ve světle svíci jen leskla. Andry je oba znal. Byli to sir Eiros Edverg a sir Hyle ze Zlatého kopce. Souputníci rytířů, kteří padli a jejich těla ležela zapomenutá někde v bahně na úpatí hor. Zírali na něj, ale nic neřekli, ačkoli Andry v jejich tvářích viděl znepokojení. Zaryl oči do kamenné podlahy, vnímal jen vzor dlažby a v ohlušujícím tichu čekal.

Zvuk mužů kráčejících v brnění dobře znal. Pochodovali z královské rezidence směrem k trůnnímu sálu. Jejich ocelová zbroj a boty

jen řinčely. Poté co se dveře královničných komnat rozletěly a vylila se z nich diamantová formace rytířů, Andry zaťal zuby takovou silou, že si je div neroztříštil. V očích ho pánilo a se zoufalstvím se začal připravovat na čerstvou vlnu bolesti.

Ostatní zemřeli a zemřeli strašnou smrtí. To nejmenší, co můžeš udělat, je stát si za svým.

Nebylo divu, že se o gallandskou královnu ucházelo tolik mužů. Byla mladá a krásná, devatenáctiletá dívka s dokonalými rysy, porcelánovou pletí, světle hnědými vlasy a stříbrnomodřima očima svého zesnulého otce Konráda III. Zdědila i jeho pevnou páteř. Přestože neměla korunu ani žádné šperky, jen noční košili a župan, stejně působila vznešeně. Bystře se na Andryho skrz mezery mezi vojáky Lví stráže dívala a nespouštěla z něj oči, ani když usedala na trůn.

Zelený saténový župan se okolo ní rozlil jako nějaké překrásné šaty. Opřela se o lokty a sepjala prsty k sobě. Na ruce měla jen královský prsten, tmavý drahokam zasazený ve zlatém kroužku, téměř neopracovaný a stovky let starý. V šeru vypadal jako černý, jako oči těch stvůr rozevírající se před ním jak propast.

„Vaše Veličenstvo,“ hlesl Andry a sklonil hlavu.

Královna Erida si ho přeměřila pronikavým pohledem. Prohlédla si jeho tuniku a ve skvrnách na ní si četla jako v knize.

„Zbrojnoši Trellande, povstaňte, prosím,“ vyzvala ho klidným hlasem, který se rozlehl celým zdobeným sálem. Než se Andry roztřeseně vyškrábal na nohy, její pohled zjihnul. „Cesta k tobě nebyla laskavá. Potřebuješ chvíli, aby ses vzpamatoval? Jídlo nebo koupel? Mohu zavolat svého lékaře.“

„Ne, vaše Veličenstvo.“ Andry se na sebe podíval. Cítil se špinavý od hlavy až k patě, ne ve stavu, v jakém se sluší předstoupit před panovníci. „Ta krev není má vlastní.“

Rytíři se ošili a vyměnili si nervózní pohledy. Andry si dokázal představit, na co asi myslí. Že ta krev patří jejich bratrům, rytířům Lví stráže, kteří se nikdy nevrátili domů.

Erida nicméně zachovávala klid. „Viděl ses už se svou matkou?“ zeptala se ho. Stále ještě z něj nespustila oči.